SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 3.	Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Vasa 619.	NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 1 Februari 1898.	Expedition: Kungstensgatan 58. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad.	18:e Årg.

Leonard Borwick.

Pianister, som medfölja berömda sångartister eller violister för att ackompanjera dem och fylla ut programmet med pianonummer, äro sällan af första rang eller af mera betydenhet, om än de äro i besittning af en teknisk färdighet, som kan berättiga dem till virtuostiteln och låter dem briljera med Lisztfyrverkerier. En angenäm öfverraskning bereddes oss derför vid Wilma Norman-Nerudas sista konserterande härstädes, då hon för oss presenterade mr Borwick, en engelsk pianist, hvilken visade sig som en sannskyldig mästare icke allenast som hennes ackompanjatör utan äfven i sina soloföredrag. Med stor konstnärlighet förenade han ett anspråkslöst, vinnande sätt, och det ovanligt rika och varma bifall han skördade visade tydligt nog att vår publik i honom vunnit en favorit, som den gerna önskade ett »välkommen åter»!

Herr Borwick måtte ock ha förstått vår publik, ty nu har han kommit åter hit, icke såsom n:o 2 utan som n:o 1, ensam gifvande »pianorecitals» i samma lokal, der han förut biträdde violindrottningen. Han kommer senast från Köpenhamn, der han, likasom förut i Bruxelle, Paris och Hamburg väckt stor entusiasm, och här kommer han säkerligen att nu blifva föremål för samma hyllning, som egnades honom för ett par månader sedan.

Vid mr Borwiks första uppträdande här var han oss alldeles obekant. Icke ens i utländska musiktidningar hade vi funnit hans namn eller fäst oss vid det såsom mera framstående. Emellertid kunna vi nu meddela om honom några korta biografiska notiser, hvilka här må följa.

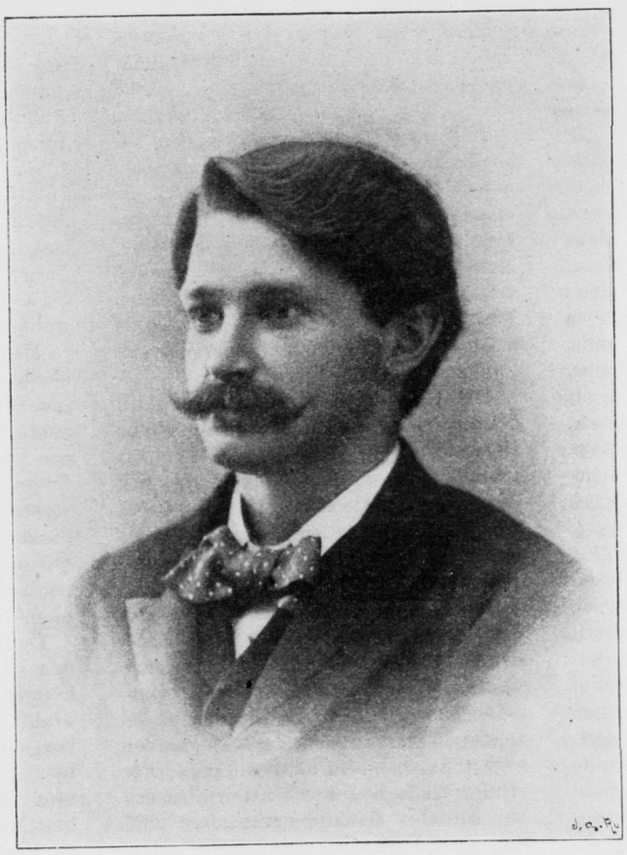

Leonard Borwick.

Leonard Borwick är född i Walthamstown, Essex, nu egentligen en förstad till London, d. 26 febr. 1868. Från sin tidigaste barndom visade han stor kärlek till musik och uppmuntrades i hågen för denna sköna konst af sin far, som var en skicklig violoncellist, elev till den berömde violoncellmästaren signor Piatti. Under några år tog den unge Leonard Borwick undervisning af mr Henry R. Bird och begaf sig sedan till Frankfurt a. M., der han hade förmån att under ledning af fru Clara Schumann utbilda sig i pianospelet. Å en af museum-konserterna der uppträdde han första gången offentligt, vid hvilket tillfälle han spelade Beethovens pianokonsert i Ess dur. I England framträdde han först på en konsert af Philharmonic Society i St. James' Hall den 9 maj 1890, spelande Robert Schumanns pianokonsert, Brahms Rhapsodie i B moll och Staccato-Etude af Rubinstein. Han blef genast ansedd som en pianist af mera ovanligt slag, och påföljande månad engagerades han att spela Brahms D moll-konsert på en af Richters konserter. Allt sedan har han ständigt tillhört de konserterande artisterna och varit publikens favorit på Popular Concerts i London.

Det utmärkande i hr

Borwicks spel och som gifver honom en så framstående plats bland pianovirtuoserna är icke det herravälde han eger öfver instrumentet och som låter honom beherska alla nyanser, alla svårigheter, utan spelets klarhet, hans konstnärliga uppfattning af pianolitteraturens olika stilar och deraf följande mångsidighet samt den flärdfrihet och smakfullhet i föredraget, som tränger åt sidan allt koketterande med dynamiska kontraster. Vid hr Borwicks första besök härstädes lemnade han oss så att säga endast en smakbit af sin konst, vid äro honom därföre tacksamma att han med sitt förnyade besök beredt oss tillfälle att ytterligare och grundligare få njuta af densamma. Få pianister ha hos oss i allo verkat så sympatiskt som herr Borwick.

Från Kristina Nilssons barndom och första ungdom.

(Tillägg till biografien i förra numret).

Resande som vid midten af 1850-talet färdades mellan Vexiö och Kristianstad kunde vid grinden nära Husaby herregård varsebli en liten flicka, som med stor ifver sprang förbi alla andra bondbarn för att öppna grinden och fånga den kastade slanten. Den lilla smålandsjäntan med de axgula lockarne och de klara, lifliga, kornblå ögonen, det friska hurtiga uppträdandet hette — Kristina Nilsson. En dag hade vid ett sådant tillfälle en pojke vid namn Kalle hunnit före Kristina till grinden och från den förbifarande droskan fått sig tillkastad en hel treskilling. Kristina bad nu enträget att få slanten af den lycklige innehafvaren. »Då jag blir stor och kommer åkande i en sådan der grann vagn, skall du i stället få en blank tolfskilling!», sade hon till Kalle. Denne log hånfullt och svarade endast: »Du är tokig, du!» Var det väl en dunkel aning, en fjerrskådande ande, som lade orden och löftet i munnen på den unga bondtösen? Visst är att den aningen gick i fullbordan, och när, Kristina, berömd och rik, återsåg hembygden, fick Kalle, då en rask bonddräng, den blanka tolfskillingen och mera till.

Att ifvern för slantarnes insamling föranleddes af begäret hos den musikälskande flickan att köpa sig en fiol, det är kändt. Innan detta stora mål vanns gick tid om, och Kristina förfärdigade sig derför sjelf en sådan af en urhålkad träbit, öfver hvilken hon spände några strängar. Den lilla åttaåringen var förtjust, när hon kunde framlocka några toner ur detta enkla instrument. När hon sedan fick sig en riktig fiol, då hette det snart att ingen bättre »spelman» än Kristina Nilsson i Löfhult kunde fås på långa vägar. Och sjunga kunde hon, polskor och annat, med en röst så klar och stark, att den tog lofven af fiolen.

Då Kristina Nilsson utan föräldrarnes vetskap och medgifvande följde med sin »upptäckare» häradshöfding Tornérhjelm, segrade begäret att komma sig fram i världen öfver den barnsliga lydnaden. Hennes musik var nog ett ansträngande arbete, och modern var angelägen om att taga vara på hvad den inbringade. När hon nu följde den främmande välgöraren, som ville rädda den unga konstnärinnan från det kringflackande lifvet, så visste hon hur hon hade det. »Far», sade hon efteråt, »skulle nog gått in på det, han torde nog ha insett mitt bästa, men mor skulle aldrig velat släppa mig ifrån sig». Moderskänslan kanske ock stod i förbund med ekonomisk hänsyn dervidlag.

Om Kristina Nilssons första framträdande för sin sånglärarinna fröken Valerius, berättar denna följande.

»Jag var just på besök hos kronofogde Anderssons familj å en egendom Brostorp i Halland. Vi sutto en middag alla nere i trädgården, då jag plötsligt får höra en violin, beledsagad af de klaraste sångtoner. Jag springer upp, får sigte på en ung, smärt flicka, klädd i en lång brun klädning. Hon såg icke egentligen vacker ut, men hennes ögon hade en egen strålglans. Hennes röst hade en egendomlig klang. Under det mellantonerna voro svaga, klingade höjden rätt präktigt — så som bondfolket vill ha det. Den sällsamma företeelsen var Kristina Nilsson. Häradshöfding Tornérhjelm hade kommit på besök och smugit sig in i trädgården med henne.

I sitt nya hem fick sedan den läraktiga flickan undervisning i skolämnen, musik och handarbeten. Kom det främmande på besök, var den unga sångerskan genast villig att låta höra sig. Man har från den tiden ett porträtt, måladt af fröken Valerius, visande den 16-åriga Kristina Nilsson i sin enkla drägt med violinen under armen och stråken öfver strängarne.

Då Kristina Nilsson kom upp till Stockholm och blef inackorderad i Franz Berwalds hem, sökte han på allt sätt utbilda hennes musiksinne. Så fick hon t. ex. hvarje söndags middag åhöra den kammarmusik, som då utfördes hos musikhandlare Edv. Josephson af framstående medlemmar af hofkapellet, Ludv. Norman m. fl. och hon gjorde detta med stort intresse. Stor var också hennes arbetslust. En gång ville man bjuda henne på att läsa en roman. »Ja, om jag kan läsa ut den på en söndag», svarade hon, »annars tar den bort för mycken tid för studierna». För ritning hade hon mycken fallenhet och var särdeles skicklig i träsnideri. En dag kom Franz Berwald upp till enkedrottning Josefina och berättade att han hade med sig ett helt möblemang som Kristina Nilsson förfärdigat. »Nå, hvar har ni det?» sporde drottningen. »Här i vestfickan», svarade Berwald, och till drottningens stora förundran framtog han en helt liten ask, som inneslöt matbord, skrifbord, divansbord, samt en miniatyruppsättning stolar, allt skuret för hand med pennknif. Lilla »sessan» Lovisa, då åtta år gammal, skulle ha dem.

Hennes språksinne var ovanligt; på kort tid lärde hon sig tala franska och tyska. Det roade henne också att ibland lysa med sin språkkunskap. När hon var ute på promenad med Berwalds son Hjalmar, den fem år yngre lekkamraten, hette det vanligen: »Nu ska' vi tala tyska, så att folk tror vi ä' utlänningar!» En dag hände det sig då att under det tyska samspråket en mötande skomakarpojke tillropade dem: «Nej se på judarne...!» — men längre kom han inte, ty en dugtig knuff af den unga småländskan med de orden: »Här ska' du få för du kallar oss för judar!» bragte den lille tjufpojken till tystnad. Rädsla stod ej i hennes ordbok. Också var det på skämt som Franz Berwald å en hofsoaré, der hon skulle låta höra sig, yttrade till d. v. hertigen af Östergötland, prins Oskar: »Här skall jag presentera för Ers kunglig höghet ett litet asplöf». »Jaså, hon är rädd af sig», sade prinsen skrattande, »då skall väl jag sjunga först». Stor var hennes förtrytelse, men hon fick nu hålla den inom sig. — En utpreglad egenskap hos henne var sparsamhet. Så hade hon fått 10 riksdaler en gång att »roa sig på». När hon reste från Stockholm ett halft år derefter, hade hon ännu sin tia i behåll. En dag då hon gick tillsammans med Berwald öfver Gustaf Adolfs torg, ställde hon till honom den frågan: »Tror farbror att jag, när jag blir rik, kan köpa mig ett lika stort hus som hotell Rydberg?» »Ja visst», svarade han, bara du är snäll och får ha helsan». I mångdubbel grad gick profetian i fullbordan.

Med resan till Paris vidtog ett nytt skede i Kristina Nilssons lif, början med studier och slutande med triumfer, som gjorde konstnärinnan världsberömd, och dem vi redan skildrat. Hennes första ungdomslif, perioden för hennes första utbildning till inträde på konstnärsbanan, kan man räkna som afslutad med hennes första offentliga uppträdande i hufvudstaden, hvilket också något utförligare här må tecknas.

Detta skedde den 28 febr. 1860 i den då förnämsta och vanliga konsertlokalen, De la Croixs salong. Der var »fullt hus» och det stod kö på Brunkebergs torg af folk, som ville ha biljetter. Så anlände »de kungliga», drottning Lovisa, enkedrottning Desideria, hertigen och hertiginnan af Östergötland samt prinsessan Eugenie jämte uppvaktning, och konserten skulle nu taga sin början. Inne i artistrummet stod aftonens debutant, omgifven af

välvilliga tanter, sysselsatta med att lägga sista handen vid hennes toalett. »Är du rädd?» frågade man. »Nej visst inte; hjertat bara bultar litet — känn, känn! men det går nog öfver bara jag varit framme och helsat för publiken.» Och så skedde äfven.

Efter sluttonerna i första numret, Hummels septett, visade sig på estraden, ledd vid Berwalds hand, den blifvande primadonnan, en liten smärt sextonåring med blonda lockar och själfulla blå ögon, iförd en hvit låghalsad tyllklädning. Hennes hållning egde en allvarligt majestätisk värdighet, som stod i lustig kontrast till hennes år och utseende för öfrigt. Framkommen till estradens midt gjorde hon en gravitetisk nigning för publiken.

Den ugna sångerskans inträdesnummer var en liten tillfällighetssång af Fr. Berwald till ord af Vilhelmina Ståhlberg. Detta nummer efterföljdes af en aria ur »Figaros bröllop», sjungen på tyska, cavatinan ur »Robert» med fransk text, romans och rondoletto ur Berwalds operett »Jag går i kloster» (ett af Jenny Linds glansnummer) samt folkvisan »I Sverige ligger en skogig trakt». Äfven violinnummer funnos, som bekant, på hennes program, och publiken lönade med rikt bifall den unga intressanta och lofvande debutanten.

Enligt tillkännagifvande i tidningarne strax derefter tillföll inkomsten af konserten Kristina Nilsson, utom en mindre del, som lämnades åt hennes obemedlade föräldrar. Dessa fingo sålunda 100 riksdaler »för att köpa sig ett par kor».

Då det torde kunna intressera våra läsare att lära känna orden till den ofvan nämnda tillfällighetssången, följa de här nedan*.

Intill konstens tempel jag
Tveksamt närmar mig i dag;
Ljusen man der skimra ser
Locka mig allt mer och mer.
Men ack! de blända mig också.
Månn' jag väl skall tillbaka gå?
Skall bygdens dotter vända om?
Nej — sångens engel ropar: kom!
Glad jag lyder denna röst.
Känslan hviskar i mitt bröst:
»Hvarje fågel sjunger ju
Himlens lof — hvi tvekar du?»
Och nu jag rädes icke mer;
Ty, Han, som goda gåfvor ger,
Väl stämmer menskors hjertan så,
Att de min sång uppmuntra må.
Flyg då, tonens dufva, flyg
Och till goda hjertan smyg;
Ack, måhända finner du
Många sådana ännu.
Musiken ifrån späda dar
Min fröjd, min tröst, mitt sällskap var,
Och till dess gudastämma jag
Skall lyssna till min sista dag.

* Denna uppsats är i hufvudsak hämtad från det biografiska verket »Eurodas konstnärer», utgifvet af Arvid Ahnfelt.

Till Kristina Nilssons biografi vilja vi tillägga, att hon år 1869 blef invald till ledamot af Musikaliska akademien i Stockholm.

—※—

†

Anders Willman.

Ett lika oväntadt som sorgbringande budskap nådde oss den 17 sistlidne januari, då aftontidningarne meddelade underrättelsen att Anders Willman på middagen samma dag träffats af döden.

Nyligen hade han blifvit utnämnd till medlem af den s. k. teaterkomitén i stället för Knut Almlöf, som af sjukdom var hindrad deltaga i dess arbete, och hade från Söderteljetrakten, der han nu bodde, inrest för att första gången bevista komiténs sammanträde, som egde rum i en sal å hotell Östergötland. Han hade under diskussionen yttrat sig i en fråga, då han knappa tio minuter derefter segnade ned från stolen. De närvarande trodde att den höga värmen i rummet föranledt en svimning, men ett par genast tillkallade läkare konstaterade att hjertförlamning ändat hans lif.

Helt nyss ha ett par veteraner bland våra dramatiska konstnärer från en vår kungl. teaters storhetstid skattat åt förgängelsen; de följdes nu af en bland den lyriska scenens stormän under samma tidskede. Såväl genom sin präktiga stämma som genom sin dramatiska talang och hela sitt yttre stod Anders Willman bland k. operans främsta konstnärer på sin tid och var dessutom genom sin ädla karaktär, sitt glada, vänsälla väsen en prydnad för vår första scen, aktad och älskad af alla, som hade lyckan att lära känna och komma i gemenskap med honom.

För tretton år sedan egnade vi i dessa spalter vår uppmärksamhet åt Anders Willman med en teckning af hans lif och verksamhet; då det nu skulle blifva för vidlyftigt att här granska vidden och djupet af hans konstnärlighet, måste vi inskränka oss till en enkel och kort minnesruna vid hans graf.

Per Anders Johan Willman föddes i Stockholm den 22 juli 1834. Hans fader var den utmärkte f. d. violinisten i hofkapellet och musikläraren Olof Willman, och i hemmet hade han erhållit ledning för utveckling af sina musikaliska anlag. Vid 18 års ålder tog han studentexamen i Upsala, men ej för att gå »den lärda vägen» eller slå in på embetsmannabanan. Konstnärslifvet lockade honom mera. Återkommen till hufvudstaden började han genast sina sångstudier för Julius Günther, inskrefs såsom elev vid kungl. teatern och debuterade der den 22 januari 1854 såsom Sarastro i »Trollflöjten». Kritiken vid denna debut visar att stora förhoppningar fästades vid den unge sångaren, hans praktfulla stämma, manligt ståtliga utseende och ädla skick. Hans röst var en stark och djup bas med betydlig höjd och jemnhet mellan de olika registren, klangfull böjlig och uttrycksfull, utan dessa tjocka struptoner, som ofta tillhöra basrösten. Att en sådan debut skulle leda till engagement var naturligt. Den 1 juli 1856 b'ef

också Anders Willman anställd som aktör och sångare vid k. operan. Framgången eggade honom emellertid till fortsatta sångstudier, och tillfälle beredde honom att året derpå efter erhållen permission göra en utländsk studieresa med Paris som det egentliga målet. Här tog han undervisning hos Duprez, Laget och Delsarte m. fl. såväl i sång som plastik. Han återkom om våren 1859 till Stockholm och väckte då stor uppmärksamhet vid sitt uppträdande som *Bertram* i »Robert». Den 1 juli s. å. inträdde han ånyo vid lyriska scenen. I Aug. Bournonville, som 1861—64 var instruktör och scenintendent vid vår opera hade Willman en god ledning och hjälp vid instuderande af sina förnämligaste partier, bland dessa hans *Mefistofeles* i Gounods »Faust», en rol hvari han inom hela artistvärlden haft få medtäflare. Det var den 5 juni 1862, som denna opera först uppfördes här, och vid sin sida hade han då Oscar Arnoldson som Faust, Fredrika Andrée som Margareta och Fritz Arlberg som Valentin. Denna première var också en oförgätlig mönsterprestation. Bland Willmans förnämsta roler må ock nämnas *Marcel* i »Hugenotterna», *Marco Spada* i den liknämnda operan, *Czar Peter* i »Nordens Stjerna», *Sulpiz* i »Regementets dotter», *Rocco* i »Fidelio», *Kasper* i »Friskytten», *Rebolledo* i »Kronjuvelerna». Vi erinra oss af hans roler i öfrigt: *Don Juan* och *Figaro*, *Fürst* i »Wilhelm Tell», *Barden* i »Vikingarne», *Landtgrefven* i »Tannhäuser», *Gaveston* i »Hvita frun», *Pietro* i »Den stumma», *Don Pedro* i »Afrikanskan», *Lorden* i »Svarta dominon», *Leporello* och *Mazetto* i »Don Juan», *Cerberin* i »Målaren och modellerna», *Don Pasquale* i liknämda operan, *Ferrando* i »Trubaduren», *Osmin* i »Enleveringen», kard. *Brogni* i »Judinnan», *Zacharias* i »Profeten», *Belamy* i »Villars dragoner», *Lesly* i »Quentin Durward», *Peter* i »Hertig Magnus», *Muzas* i »Estrella di Soria, *Horn* i »Kung Carls jagt», *Curtius* i »I Marocco», *Plumkett* i »Martha», *Page* i »Muntra fruarna», *Lorden* i »Czar och timmerman», *Sparafucile* i »Rigoletto», *Giacomo* i »Fra Diavolo», *Silva* i »Ernani», *Cecco* i »Rienzi», *Usbec* i »Muraren», *Daland* i »Flygande Holländaren», *Baskir* i »Lalla Rookh», *Raimond* i »Lucie», *Jupiter* i »Filemon och Baucis», *Naftali* i »Josef i Egypten». Äfven i talpjeser hade k. teatern nytta af hans dramatiska talang. Sista gången vi erinra oss att Willman uppträdde på operascenen var under hans direktörsskap den 6 mars 1885, då han sjöng Mefistofeles i »Faust». Under många år fick man å konserter höra Anders Willman såsom sjelfskrifven och ypperlig tolkare af de förnämsta baspartierna i Haydns och Händels oratorier.

Willman var, jemte sin första hustru, operasångerskan Hedvig Willman f. Harling (död 1884), föreståndare för kungl. teaterns elevskola 1877—86, hvarefter denna öfverflyttades till musikkonservatoriet. År 1881 blef han intendent och 1883 efter hofintendenten H. Westin direktör för kgl. teatrarna. Såsom scenintendent utvisade han mycken duglighet, och det var under hans tid som uppsättningen skedde af »Nordens stjerna» samt de populära operorna »Mefistofeles» samt »Konung för en dag». Sedan 1888 hade Willman dragit sig tillbaka till privatlifvet. År 1869 invaldes han till ledamot af k. Musikaliska akademien, erhöll 1880 Vasaorden och innehade äfven ett par utländska ordenstecken. Han var i ett andra gifte förenad med f. d. skådespelerskan vid dramatiska teatern fröken Fanny Åberg, och efter hennes frånfälle ingick han för tredje gången, 1895, äktenskap med fröken Adèle Hermelin. Alla tre äktenskapen voro barnlösa.

Vid Anders Willmans högtidliga likbegängelse i Storkyrkan d. 22 jan. sjöngo operans solister och kör med orgelackompanjemang Mozarts sköna »Ave verum» och hofkapellet utförde i koret bakom den rikt blomsterhöljda kistan ett stämningsfullt larghetto af Spohr.

—⊛—

Följetong.

En olycksfågel bland operakomponister.

Vid sidan af de lyckans utvalde, som vi möta på operans område, stå — det behöfver man knappast försäkra — en oräknelig mängd mer eller mindre utpreglade olycksfåglar, hvilka trots alla bemödanden ej lyckas eröfra den musik-dramatiska lagern. Det ges väl dock knappast någon komponist, som icke åtminstone en gång i teorin gjort försök att få fast fot på operascenen. Men att komponera en opera och att få den uppförd, det känner nog en hvar, är två skilda saker. Trots alla missräkningar låta dock de goda menniskorna, som icke alla just äro dåliga musikanter, modet icke falla — de komponera friskt vidare, allt under den tysta förhoppningen: »en gång skall lyckan blifva mig huld» — »en gång skola mina ansträngningar erhålla sin förtjenta lön!»

En halft komisk, halft tragisk personlighet af denna sorts musikmenniskor lärde jag känna för åtskilliga år sedan.

Det var på 1860-talet; Balthasar Schwalbenschwanz — låtom oss i korthet benämna honom så! — hade med hjertat fullt af hopp och portföljen full med kompositionsskisser nyss lemnat konservatoriet. Hans lärare i komposition var en ifrig Mozartian och hade fortplantat sina grundsatser på lärjungen. Denne skulle nu taga itu med att komponera. Efter mycket bråk och besvär hade han för sina genom lektioner surt förvärfvade medel förskaffat sig en operatext, och med hufvudet fullt af världseröfrande planer satte han sig ned att skrifva en opera, som — det var för den tiden en half anakronism — i två akter innehöll två con amore och sorgfälligt utarbetade finaler, för öfrigt lemnade ett vidt fält åt dialogen, i arier och duetter gaf stort spelrum för bel canto och i orkestern hade tyngdpunkten förlagd hos stråkqvartetten och träinstrumenten. Sedan han från åtskilliga teaterintendenter återfått sitt sorgebarn utan ett ord till förklaring, erhöll han från en af mellersta Tysklands hofteatrar, hvars kapellmästare, såsom det hette, sorgfälligt pröfvade insända partiturer, sitt dramatiska förstlingsverk tillbaka med ungefär de orden, att man var mycket villig erkänna den nobla idealism, som genomgick hela verket, men kunde likväl ej frångå den meningen, att verkets hela kompositionsteknik vore betydligt föråldrad och att en efter dessa förebilder komponerad opera hos publiken för närvarande ej skulle kunna vinna några stadigvarande sympatier. Meyerbeer var nu mannen för dagen; man vill ha starka sinnesrörelser, pikanta instrumentaleffekter, största möjliga tillfälle att utveckla scenisk prakt etc. Om herr Schwalbenschwanz ville försöka att komponera i denna stil, ja då o. s. v., o. s. v.

På en erfarenhet rikare gömde herr Schwalbenschwanz sitt prydligt skrifna partitur borta i en vrå af sitt rum och lofvade sig »att för framtiden mera rätta sig efter omständigheterna och operapublikens smak».

Några år förgingo; de finansiela omständigheterna hade i någon mån förbättrats för vår unge komponist; han hade till och med kunnat resa till Berlin och der »på ort och ställe» fått se och höra de Meyerbeerska stora operorna. Då hade åtskilliga »ljus uppgått» för honom, och han måste erkänna, att han ej kunde konkurrera med denne musikaliske grosshandlare. Trots detta ville han ej ge tappt. Framför allt gälde det nu att finna en textbok, som kunde ge det nödiga underlaget för en stor opera med balletter, sceniska effekter etc. Ju mer exotisk dess bättre. En vän, för hvilken han beklagade sin nöd, rådde honom att försöka en gång med Ferdinand Cortez. Beträffande den nära liggande invändningen, att Spontini komponerat en opera med detta namn, besvarades densamma af hans vän med att denna opera utom Berlin var föga känd. Nå, han skref nu sin nya opera. Men — hvad hände? Från alla håll fick han sitt partitur — och det hade i följd af rikt inflätade balletter, triumfmarscher, mellanaktsmusik m. m. blif-

vit ganska digert — återskickadt med den anmärkningen, att om man nödvändigt vill uppföra en opera med Cortez-ämne, man »naturligtvis» då gifver den musikaliske klassikern Spontinis (nu hade den afdankade Spontini på en gång blifvit en musikklassik!) men icke en nybörjares, hvilken till på köpet med en sådan konkurrens ej just intygar sig vara i besittning af synnerligt stort qvantum konstnärlig pietet. För öfrigt tycks det beklagligen icke vara honom, komponisten, bekant att publiken redan tycks vara trött på de stora exotiska operorna och för närvarande mera sluter sig till Wagners åsigter, enligt hvilka en tysk komponist bör taga ämne för sina operor ur sitt fäderneslands historia och saga. Slutligen kunde man ej underlåta att påpeka, det öfversändarens hela kompositionsteknik smakar en smula af passeradt. Synnerlig vigt får man nu för tiden lägga på uttrycksfull deklamation. Orkestern är ej nog individuelt behandlad, och det så ofantligt geniala systemet med ledmotiv tycks beklagligen vara en *terra incognita* för komponisten, som troligen länge vistats i småstäder och alls icke har begrepp om nutidens musikaliska strömningar på detta område.

(Forts.)

—※—

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. operan. Jan. 16. Gounod: *Romeo och Julia* (Julia, Gertrud, Stefano: fruar Brag, Strandberg, frök. Karlsohn; Romeo, Capulet, pater Lorenzo, Tybalt, grefve Paris, Mercutio, Benvolio, hertigen: hrr Ödmann, Lundqvist, Sellergren, Lundmark, Malmsjö, Söderman, Henrikson, Grafström). — 17. Massenet: *Navarresiskan* (Anita: fru Linden; Araquil, Garrido, Remigio, Ramon, Bustamente: hrr Bratbost, Sellergren, Bergström, Lundmark, Lejdström); Hallström: *Mjölnarvargen* (Martha, Toinette: frk. Thulin, fru Linden; Antoine, Boniface, Fargeau, Picard: hrr Forsell, Bergström, Lemon, Grafström). — 18. Humperdinck: *Hans och Greta;* Adam: *Alphyddan* (150 gång.). — 19. Leoncavallo: *Pajazzo*; *Blomsterballett; Mjölnarvargen.* — 20. Boito: *Mefistofeles* (Margareta, Helena: fru Östberg). — 21, 27. Bizet: *Carmen* (Micaela: frkn Karlsohn, Lindegrén: Frasquita: frkn Lindegrén, Sjöblom). — 23. kl. 1,30 *Vermländingarne*; kl. 7,30 Nicolai: *Muntra Fruarna i Windsor.* — 24. Bizet: *Djamileh*; *Blomsterballett*; *Mjölnarvargen.* — 25. *Pajazzo*; *Mjölnarvargen.* — 26, 28. Boieldieu: *Hvita frun på slottet Avenel* (Anna, Jenny, Margareta: fru Frödin-Lindberg, frk. Karlsohn, fru Strandberg; Gaveston, Georges, Dickson, Mac Irton: hrr Sellergren, Ödmann, Henrikson, Grafström). — 29. *Vermländingarne.* — 30. *Djamileh*; *Skuggballett*; *Mjölnarvargen.* — 31. Mozart: *Figaros bröllop.*

Södra Teatern. Jan. 16—27. Lecocq: *Herr von Putz' testamente.*

Vetenskapsakademien. Jan. 18. Konsert (för väl. änd.) Biträdande: fröken A. Malmström, Ruth Hollsten; hrr L. Zetterqvist, Em. Sundqvist, F. Sörensen, B. Carlson, J. Kjellberg, A. Andersen, G. Sjöberg, V. Wiklund.

Musikaliska akademien. Jan. 12. Emil Sjögren-konsert. 1. Festpolonaise op. 5 E dur, för orkester; 2. Bergmanden, sång (hr Bergström) med ork.; 3 Erotikon, 5 pianostycken (hr Stenhammar; 4. Tre sånger (fru Linden) med ork.; 6. Tre sånger (hr Forsell) med piano; 7. På Vandring, suite för orkester. — 29. Berwick-konsert.

Få Kgl, Operan har ett par repriser af en svensk operett och en gammal fransk opéra comique egt rum. Det svenska verket är Iv. Hallströms »Mjölnarvargen», operett i 1 akt från franska pejesen »Le diable au moulin», det franska Boieldieus mästerverk »Hvita frun på slottet Avenel» ännu ungdomsfrisk 72 år efter första framträdandet på tiljan. »Mjölnarvargen» påminner om Shakesperes »Så tuktas en argbigga», men här är det en manlig individ, den argsinte mjölnaren Antoine — Forsell som skall kväsas, och det sker genom den listiga Martha — Thulin, som satt sig i sinnet att besegra honom. Ett komiskt par är mjölnardrängen och tjenstflickan, ständigt förskrämda af den rytande husbonden. Hr Lemon och fru Linden äro ypperliga i dessa partier, särskildt den senare. Den lifliga fars operetten, först gifven här 1871, har flere musikaliska godbitar i stil med texten. Fröken Thulin äfvensom hr Forsell och Bergström äro likaledes väl inne i sina roler och de goda rösterna gifva ökadt värde åt den musikaliska framställningen.

Efter nära fem års hvila, sedan 19 april 1893, har »Hvita frun» uppenbarat sig på vår operascen, att börja med litet omornad, men bättre memorering och större jemnhet i utförandet kommer väl med följande framställningar. Den erkändt underhållande operan med sin intagande musik förtjenar allmänhetens intresse, och detta i än högre grad, då den moderna operakompositionen röjer föga verkligt musikaliskt snille. Operans rol besättning, med fru Frödin-Lindberg och hr Henrikson, nya såom Anna och Dickson, torde vara den bästa som nu står till buds. Anna representeras behagligt af fru Frödin-Lindberg, som blott behöfver inlägga något mera energi i framställningen äfven hvad det vokala beträffar, och den andra hufvudpersonen, hr Ödmann, återger Georges Brown hurtigt ehuru ej fullt med den glada, lediga sorglöshet som Arnoldson. I andra akten sjöng han särdeles vackert såväl i cavatinan som i den å båda sidor väl utförda duetten. De öfriga rolinnehafvarne fylla väl sina uppgifter. Operan anfördes af hofkapellm. Nordqvist.

Sjögren-konserten hade fyllt Musikal. akademiens stora sal till sista plats, ett bevis på, som det synes, att Emil Sjögrens stora kompositionstalang allt mer vinner erkännande. Konsertens ändamål och anordnande länder också hr Aulin till mycken berömmelse. Sjögrens verk karakteriseras af naturfriska melodiska och rytmiska idéer, originela, fängslande, ofta något djerft gripna harmonier; programmet gaf en vacker profkarta på hans förmåga allt ifrån den inledande lifliga och melodisköna »Festpolonäsen» till slutnumret »På vandring», de bekanta pianostyckena, af hr Aulin förtjenstfullt instrumenterade och förenade till en orkestersuite. »Heliga tre konungars ökenvandring», orkestrerad af hr Stenhammar, är ett stycke af dunkel mystisk färg tills slutet framstrålar i en musikaliskt fängslande fortesats.

Af öfriga nummer kan endast helt kort påpekas hr Stenhammars utmärkta föredrag af de 5 pianostyckena »Erotikon», och i första rummet fru Lindens, men äfven hrr Bergströms och Forsells utförande af solosångerna »Molnet», »Liten kropp», »Solglad dag», (fru L.), »Bergmanden» (hr Bergström) och »Dröm», »Lehn' deine Wang» samt »Jeg sadled min hest» (hr Forsell).

Välgörenhetskonserten i Vetensk. akad. d. 18 jan. gafs för talrik publik, som i första rummet der hade att njuta af Mozarts härliga quintett, men äfven hade skäl att visa sig tacksam för öfriga prestationer, särdeles de af hrr Zetterqvist och Andersen samt fröken Hollsten. Utrymme saknas för närmare meddelande.

Om hr Borwicks konserter få vi på en gång yttra oss i nästa nummer. Publiken var å den första ytterst entusiasmerad.

—※—

Från in- och utlandet.

Musikaliska akademien. Kronprinsen bevistade Musikaliska akademiens månadssammanträde den 27 jan. Detta var första gången kronprinsen i egenskap af preses bevistade ett sammanträde i akademien.

Hyllning åt Josef Dente. Hofkapellmästaren Josef Dente fylde den 23 jan. 60 år och uppvaktades af denna anledning af en deputation från Musikaliska akademiens lärarkollegium och förvaltningsutskott, som till honom öfverlemnade en smakfullt textad lyckönskningsadress. Derjemte fick hr Dente från forna elever vid konservatoriets kompositionsklass mottaga som hedersgåfva en större, dyrbar dryckeskanna af ciseleradt silfver. Från lyriska scenens artister hyllades jubilaren med praktfulla blomsterbuketter, hvarjemte telegram och bref i stor mängd ingingo.

Andreas Hallén kommer att d. 10 febr. gifva konsert i Musikaliska akademien med biträde af bl. a. hofkapellet. Programmet upptager sång och instrumentalnummer.

Hr Ragnar Grevillius förbereder en konsert i Vetenskapsakademien den 11 februari.

Publicistklubbens årsfest firades d. 29 jan. kl. 8 e. m. å Grand Hôtel och hedrades med konungens närvaro. Inbjudna voro äfven statsministern Boström, statsrådet Krusenstjerna, öfverhofjägmästaren Ankarcrona och förste hofmarskalken Printzsköld. Klubbens närvarande ledamöter med anhöriga, herrar och damer, utgjorde öfver 200 personer. Ordföranden, redaktör Hallgren, höll ett utmärkt helsningstal till konungen, som besvarade talet i vältaliga, varmhjertade ordalag. Äfven riksarkivarien Hildebrand, svenske ordföranden i förra sommarens journalistkongress höll ett tal med redogörelse för publicistklubbens historia och journalistkongressen. Talet utmynnade i frambärande af Publicistklubbens tacksamhet till konungen för hans understödjande af och intresse för denna kongress. Talen till konungen efterföljdes af fyrfaldiga hurrarop. Konungen inlät sig under aftonens lopp i vänligt samtal med många af de närvarande. Festprogrammet upptog en lustig tillfällighetspjes med roliga kupletter, utförd af fru Hofving samt hrr Viktor Lundberg, Gust. Bergström, Brag, Palme och Nyblom, derefter kom »laternamagiska» framställningar af Stockholmstidningarnes prenumerationsanmälningar och till sist en af hr Alb. Engström illustrerad sång om «en hög ljuf och salig harmoni» mellan stora antagonister. Efter föreställningens slut aflägsnade sig konungen med uppvaktning, hvarefter följde supé, dans och fortsatt animeradt samkväm. De dagliga tidningarne kunna utförligare än denna facktidning skildra den lyckade festen.

Nya konstnärsgillet sammanträdde d. 21 kl. 8 på aftonen å Hôtel Phœnix. Dervid förekom först ett suppleringsval till direktionen, i hvilken invaldes fru Seton. Derefter utfördes en trio för piano, viol och violoncell, komponerad af hr Wetterberg, samt föredrogs ett par sånger af Grieg af fröken af Wetterstedt. Efter supén sjöng fröken Hulting några sånger af kapten Hulthander, och de till ett hundratal uppgående gillemedlemmarne roade sig sedan med sång och musik till vid pass kl. 2 på natten, då sammankomsten afslutades.

Fröken Petrini i Ryssland. Fröken Petrini, som konserterat i Petersburg, der hon bland annat biträdt vid en lördagen den 22 november gifven symfonikonsert, har för sin sång erhållit mycket loford i ryska pressen. Novoje Vremja t. ex. skrifver:

»Stor och välförtjent framgång rönte svenska sångerskan fröken Petrini, som torde ha studerat hos Marchesi i Paris. Hon har en vacker, frisk och jemn stämma, icke skärande, hvilket understundom plägar vidlåda koloratursopraner. Denna stämmas timbre är fastmera len och smekande, så att den oemotståndligt intager åhöraren. Skolan är god, hvilket hon fick ådagalägga i den svåra och seriösa arian af Händel.» Vi erinra om att prof. Bax varit frk. Petrinis sånglärare i Paris.

Arbetareinstitutets folkkonsert söndagen den 23 jan. hade följande program: Trio för viol, violoncell och piano; Reissiger, pianosolo af Bach och Liszt, körsånger af Josephson, Pacius, Crusell, Nordraak m. fl. Medverkande voro: fröknarna H. Munthe och M. Ohlsson, hrr O. Sandberg och B. Pettersson samt Arbetareinstitutets kör.

Fru Anna Norrie, som nu återvändt till Köpenhamn från Berlin, dit hon afreste den 5 januari för att uppträda på Unter den Linden-teatern, är från den 7 februari engagerad att i Kristiania uppträda i en ny roll, nemligen som Gabrielle i »Hundra jungfrur».

Fröken Lotten Morell, dotter af professorn vid Veterinärinstitutet E. Morell, debuterade d. 27 jan. å Eldoradoteatern i Kristiania som Marie i »Regementets dotter» och vann med sin vackra röst och behagligt framträdande rikt bifall efter hvarje akt och under sjelfva föreställningen.

Musikhistoriska föreläsningar. D:r Karl Valentin höll sin första föreläsning öfver musikens historia, hvarom vi förut nämnt, d. 25 d:s inför ett auditorium som borde ha varit större.

Dessa föreläsningar, främst afsedda för hr Richard Anderssons musikskoleelever, komma företrädesvis att behandla pianot och dess literatur. Som inledning skildrades nu gamla folkens musik och instrument.

De *egyptiska* instrumenten, flöjt, harpa, sistrum, luta, pukor m. fl. beskrefvos. Egypternas sånger voro antagligen unisona. Medan detta gamla folks musik idkades i templens inre, användes *hebreernas* musik utom hus, senare, efter David, äfven i templet. Tal. beskref denna musik och instrumenten efter bibelns berättelser härom samt med användande af äfven andra källor, Ambros, Josephus m. fl.

Föreläsningen afslöts med en kort skildring af den *kinesiska* och den *indiska* musiken, hvarvid några gamla melodier utfördes å pianot.

I öfrigt illustrerades föreläsningen af bilder och af några instrument-typer.

Sigrid Arnoldson fortfar att skörda triumfer å italienska operan i Petersburg. Senast har hon sjungit Tamaras parti i Rubinsteins opera »Demonen». Pressen lofordar i hög grad denna framställning, enligt hvad vi haft tillfälle att se, och bl. a. yttras, att man ej vet hvad man mest bör beundra, sångerskan eller skådespelerskan.

Düringska damqvintetten, bestående af fru I. Düring (2:a alt), fröknarna A. Ericson (2:a sopran), C. Ahlberg och Olson (1:a sopraner) samt E. Andrén (1:a alt), har nyligen konserterat i Zürich, hvars »Theater- & Concert-Blatt» om den yttrar: »Tonhalle har gjort en förträfflig acqvisition, en af de bästa så långt vi kunna minnas tillbaka. I paviljongen konserterar nämligen en svensk damqvintett, hvilken man utan förbehåll måste skänka det mest obegränsade beröm». De vackra rösterna och det konstnärliga föredraget säges ha förtrollat publiken, och qvintettens prestationer säges kunna anstå den egentliga konsertsalongen.

Lombergska operasällskapet började sin turnè den 23 jan. i Gefle och uppförde dervid »Trubaduren». Sällskapet förklaras i Gefleposten vara »alldeles förträffligt». Äfven orkestern får loford. Hr Lomberg (Luna) och fröken Bassilier-Flodin (Leonora) täflade om priset för aftonen, men äfven hr Koch-Englis (Manrico) får beröm, särskildt för sina höjdtoner. Fröken Skärlén var debutant och sjöng Azucenas parti. Hufvudrollernas innehafvare samt kapellmästaren (hr L'Arronge) och regissören (hr Linden) framkallades flerfaldiga gånger.

Den 25 jan. gafs »Carmen». Titelrolen uppbars af fru Blumenthal-André som från Stockholm kallades och åtog sig att medverka i st. f. fru Lorma-Geller, hvilken af indisposition var hindrad att uppträda. Frök. Mathilda Keyser var en behaglig Micaela, hrr Ax. Lindblad som José och hr Lomberg som Escamillo förträffliga. Kören skötte sig väl och uppsättningen var vacker.

Bland sällskapets engagerade artister märkas fru Rosa Lorma-Geller, en för Sverige ny sångerska, italienska till börden, som med stor framgång sjungit å många utländska scener, fröken Mathilda Keyser, fröken Emma Skärlén, fröken Fanny Franke och fru Constance Wahlgren. Å svärdsidan återfinnas, utom hr Lomberg sjelf, hrr Axel Lindblad, Carl Hansen, Carl Thanum och Aug. Wahlgren. Kören räknar 16 medlemmar. Kormästare är hr Fridolf Lundberg från Göteborgs stora teater och sceninspicient hr Hj. Thorell. Ballettnumren utföras af hr Helge Kihlberg samt fröknarna Inez Kihlberg och Thérèse Herzberg. Orkestern består af en stråkqvintett med piano. Turnén, hvars repertoar består af operorna »Carmen, »Trubaduren» och »Mignon», skall fortgå i två månader, och förutom Gefle komma följande städer att besökas: Falun, Upsala, Örebro, Karlstad, Venersborg, Göteborg, Borås, Varberg, Halmstad, Helsingborg, Malmö, Kristi-

anstad, Karlskrona, Karlshamn, Kalmar, Vexiö, Jönköping, Linköping och Norrköping.

De nya dekorationerna förskrifva sig från hr Carl Lunds atelier i Köpenhamn och kostymerna från fröken Anna Holmquist i Stockholm. Turnén administreras af Emil Lindens teater- och konsertbyrå i Stockholm.

Svensk konsertgifvare i London. Den 15 januari gafs i svenska kyrkan härstädes en konsert, arrangerad af organisten i svenska församlingen hr J. Sandqvist, som med känsla och lif utförde två nummer å den lilla vackra kyrkoorgeln. Medverkande i konserten voro violinisten Frederiksen, som på ett värmande och konstnärligt sätt föredrog två andanten, samt den norske sångaren Arveschou, hvilken sjöng tre barytonsoli, deribland Adams välkända Julsång. och Gounods »Jerusalem», som sjöngs på ett djupt gripande sätt.

Göteborg. På Stora teatern har Ranftska sällskapet under senare hälften af januari uppfört af musikpjeser »Norrskenet» och »Söndagsbarnet», Millöckers operetter, och nyårspjesen »Det var en gång», också med musik. Fruar Castegren och Berg ha gästat i dessa. Folkteatern har gifvit »Nerkingarne». Den 18 jan. gafs konsert å Handelsinstitutet af hr *Thor Mandahl*, sångare, biträdd af frök. Helga Vikström, violoncell. hr Carl Lindhé, hr Olallo Morales och mansqvartett. Dagen derpå konserterade pianisten frök. *Helga Vikström* (»konservatorielev») med biträde af violinisten frök. Hedv. Edgren och hr Mandahl. Konsertgifvarinnan är hemma i Göteborg. Konsert gafs d. 26 jan. af tyska violinisten fru *Scharwenka-Stresow* och svenska pianisten frök. *Agda Lysell*, hvarvid bl. a. spelades en suite för violin och piano (op. 99) af Philip Scharwenka. Musikföreningen här kommer att i första dagarne af april ge 2 stora symfonikonserter med biträde af Köpenhamns Musikforenings orkester under prof. Fr. Nerudas ledning.

Från våra grannländer.

Kristiania. Jan. 10—26. Kristiania teater har under denna tid endast haft en pjes med musik på spellistan, nämligen »Gildet paa Solhaug». Å Eldoradoteatern ha gifvits »Den sorte domino» med fröknarne Torsell fortfarande debuterande, »Tiggarstudenten» med frök. Grönberg som gäst, »Prinsessan af Trebizonde» och »Regementets dotter», hvari fröken Morell debuterat (närmare förut omnämndt). Centralteatret har bjudit på komedier, operetter och sång, hvarvid fru Dagmar Möller uppträdt som gäst under en vecka.

Konsert har gifvits af sångerskan frök. *Ottilia Kaurin*, biträdd af frök. Hildur Andersen samt hrr G. Lange, P. Lindeman och P. Winge (Trio af Beethoven). Frk. K. säges vara en betydande sångtalang med rätt stor och fyllig, afgjordt konsertmässig röst och hon tycks äfven ega dramatiska anlag. D. 26 jan. gafs af fru Er. Nissen en Chopin-konsert i Logens stora sal och till följande dag annonserades kyrkokonsert af Gröndahls kör med biträde af organisten Cappelen.

Helsingfors. Jan. 7—23. Af härvarande teatrar är Alexandersteatern för närvarande den enda med lyrisk repertoar. Det italienska operasällskapet har denna tid uppfört »Barberaren», »Judinnan», »Puritanerna», Robert» och »Carmen».

Flere konserter ha gifvits af baritonisten prof. *A. Cotogni*, solist vid kejs. ryska hofvet i Petersburg, med biträde af sångaren frih. A. von Kothen och hr Merikanto (ackomp.). Prof. Cotognis röst säges vara mägtig till volymen, och hans höga toner äro ännu sköna. Föredraget är dock något manieradt och tyder på att han firat sceniska triumfer. Hr von Kothen berömmes för fint vårdad och genommusikalisk sång. — Vid de populära konserterna i Societetshuset under dir. Kajanus' ledning har violinvirtuosen Gregorowitsch äfven medverkat.

En finsk sångerska, fru *Gabrielle Tavaststjerna*, har under innevarande säsong vistats i Berlin och idkat studier under fru Ottilie Genées ledning för att söka inträde å den tyska scenen. Enl. »Nya Pressen» har fru G. yttrat sig ytterst lofvande om sin elev och tror att hon säkert kan förskaffa henne debut i vår. Fru T. har för ett par år sedan uppträdt på Residenzteatern.

Köpenhamn. Jan. 11—27. Kgl teaterns repertoar under denna tid har upptagit »Farinelli», »Faust» »Vifandaka», »Eventyr paa fodrejsen» och »Drot og Marsk» — att endast tala om pjeser med musik och operor. — På några Palä-konserter har medverkat den 13-årige violinvirtuosen Leopold Przemysler. — Kammarmusiksoaré gafs d. 17 jan. af pianisten frk. *Golla Hammerich* och hr *Freder. Hilmer* med biträde af hr Ernst Hoeberg, då programmet upptog Schumanns Sonat för violin och piano op. 121 i D-moll, Sonat af Corelli för P. o. V. samt Pianotrio af Arensky, op. 32.

Hr *Leon. Borwick* gaf d. 24 och 27 jan. konserter och framkallade entusiastiskt bifall.

Kapellm. *Joh. Svendsen* och det kgl. kapellet kommer att ge 2 symfonikonserter med biträde af frök. Dons vid kgl. operan samt prof. Jos. Joachim. Då annonsen härom rörande programmen endast upplyser: »se gadeplakaten« äro de oss, åtminstone ännu, obekanta.

Musikdirigentplatserna i Köpenhamns Tivoli äro nu tillsatta. Hr Joachim Andersen (Paläkonserternas dirigent) har blifvit dirigent i konsertsalen, hr Schnedler-Petersen konsertmästare och hr Carl Lumby dirigent för harmonikestern.

Paris. Till direktör för Opéra Comique i Paris efter Carvalho har utsetts mr. Albert Carré. Han är 43 år, född i Strassburg, utbildade sig vid Paris-konservatoriet till skåspelare, har uppträdt å flera teatrar och varit teaterdirektör i Nancy samt under senare år för både Vaudeville och Gymnaseteatrarna i Paris, vid den senare i förening med Porel, den berömda Gabrielle Rejanes man. Carré har alltid varit intresserad för musik och skrifvit text till flere moderna operor.

Vid hans sida står nu Messager som orkesterchef, med Danbé och Luigini som kapellmästare. Carré har inom den högre finansvärlden i Paris erhållit förlagslån på 1,200,000 frcs. och dessutom löfte om talrika abonnements. Han har å sin sida utlofvat: att icke för de äldre mästarnes verk försumma att framföra yngre tonsättares arbeten.

Dödsfall.

Eichberg, Oscar, komponist, sånglärare och mångårig musikkritiker i Berliner Börsen-Courier, f. 21 jan. 1845 i Berlin, † derst. 13 januari.

Hainauer, Julius, bekant musikförläggare och musikhandlare i Breslau, död derst. 25 dec. 1897 vid 71 års ålder.

Kjellstrand, Johan Fredrik, musikdirektör, komponist, f. i Hardemo (Örebro län) den 8 sept. 1826, † d. 24 jan. i Skara. K. studerade musik vid konservatoriet i Stockholm, blef 1861 musikföreståndare vid Skaraborgs regemente och var musikdirektör för detta 1865—95. K. har komponerat orkestersaker (»Tomtelek»), militär- och kammarmusik samt en- och flerstämmiga sånger.

Lichner, Heinrich, komponist af enkel, populär sång- och pianomusik, f. 6 mars 1829 i Schlesien, † 8 jan. i Breslau, der han var organist och ledare af »Der Sängerbund».

Nicolini, Ernest, tenorsångare, född 1834 i Paris (hette egentl. Nicolas), mest bekant såsom gift med Adelina Patti. Redan på 1860-talet uppträdde han i Paris på då varande Théâtre italien tillsammans med henne. Vid deras sammanträffande i Petersburg 1877 uppflammade kärleken dem emellan. Adelina Patti lät skilja sig ifrån sin förnäme gemål, kejsarinnans f. d. stallmästare, markis de Caux, och Nicolini likaledes från sin hustru med hvilken han hade flere barn. År 1886 gifte sig sångarparet, nu som bekant bosatt i England. Nicolini, afled nyligen i Pau, der han sökt förbättring i sin a lefversjukdom brutna helsa.

Kungliga Musikkonservatoriet i Leipzig.

Antagningsprôfningen eger rum **Onsdagen den 13 April** kl. 9 f. m. Undervisningen omfattar Harmoni- och Kompositionslära, Pianoforte (äfven på Janko-klaviatur), Orgel, Violin, Viola, Violoncell, Kontrabas, Flöjt, Oboe, Eng. Horn, Klarinett, Fagott, Valdthorn, Trumpet, Cornet à Piston, Basun; — Solo-, Ensemble-, Kvartett-, Orkester- och Partiturspel; — Solosång (fullständig utbildning för operan), Körsång samt Lärometod, förenad med öfningar i offentliga föredrag, Musikhistoria och Estetik; italienska språket, deklamation och dramatisk undervisning; — och meddelas af herrar: professor **F. Herrmann,** professor dr **R. Papperitz,** organist vid S:t Nicolai-kyrkan, kapellmästare professor dr **C. Reinecke,** studiedirektor universitetsprofessor dr **O. Paul,** dr **F. Werder,** musikdirektör, professor dr **S. Jadassohn, L. Grill, F. Rebling, J. Weidenbach, C. Piutti,** organist vid S:t Thomas-kyrkan, **H. Klesse, A. Reckendorf, J. Klengel, R. Bolland, O. Schwabe, W. Barge, F. Gumpert, F. Weinschenk, R. Müller, P. Quasdorf,** kapellmästare **H. Sitt,** hofpianisten **C. Wendling, T. Gentzsch, P. Homeyer,** organist vid Gewandhaus-konserterna, **H. Becker, A. Ruthardt,** kantor och musikdirektör vid Thomas-skolan **G. Schreck, C. Beving, F. Freitag,** musikdirektör **G. Ewald, A. Proft,** regissör vid Stadtteatern, konsertmästare **A. Hilf, K. Tamme, R. Teichmüller, M. Knudson.**

Prospekt på tyska, engelska och franska utlemnas gratis. **Leipzig** i Januari 1898.

Direktionen för Kungl. Musikkonservatoriet
D:r PAUL RÖNTSCH.

I Musik- och Bokhandeln:
Populär
Piano-Skola
med
Klaviatur-Tabell
för noternas snabba inlärande.
Ny, lättfattlig undervisningsmetod för barn, öfversatt och bearbetad efter
Prof. **H. von Bocklet.**
Häft. 3 kr., i pappband 3: 50, clothband 4 kr.
»Enkel, praktisk och fullt systematisk gående i lagom hastighet och utan hopp från det lättare till det svårare. Torde vara den bästa pianoskola vi hittills haft i Sverige. En ytterligare förtjenst hos det verkligen vackra arbetet är att bearbetaren förmått göra det så alltigenom svenskt som det verkligen är.»
(Gotlands Allehanda.)
Elkan & Schildknechts Musikhandel
28 Drottninggatan 28.

Baler, Soaréer och Bröllop!
Utmärkt och taktfast
●● DANS-MUSIK ●●
på piano utföres af undertecknad, som deri eger mångårig vana och erkänd skicklighet.
Order mottagas här hos hrr musikhandlare eller i min bostad 5 *Malmskilnadsgatan*, 3 tr. (Allm. Telefon nr 124 90).
Referens: Hofmusikhandlaren Lundquist.
Henning R. Wejdling.

Skandinaviska Orgelfabrikens
Kammarorglar,

hvarå de nyaste uppfinningar och förbättringar tillämpas, äro af våra förnämsta orgelkännare såväl i Stockholm som i landsorten *enhälligt* vitsordade för att vara de **bästa** i norden tillverkade. Prisbelönta i Köpenhamn 1888 (enda pris med medalj), i Norrköping 1889, i Helsingborg 1890 (första pris). Priskuranter sändas på begäran franko.
Skandinaviska Orgelfabriken.
Kontor och utställning i Stockholm:
Mästersamuelsgatan 24.

J. G. MALMSJÖ
GÖTEBORG
Etablerad 1843.
Kongl. Hofleverantör.
Tjuguen **första** pris, in- och utrikes.
Flyglar och **Pianinos**
Beqväma afbetalningsvilkor.
Talrika vitsord
från framstående musici och konstnärer, bl. a. från **Alfred Reisenauer, Professor Franz Neruda, Alfred Grünfeld, Moritz Rosenthal, Prof. Franz Mannstädt, Dir. Aug. Körling, Mad. Teresa Carreno, Fru Margareta Stern, Fru Hilma Svedbom, Fröken Tora Hwass** samt **Kungl. Musikaliska Akademien** och **Göteborgs** mera framstående musici och musiklärarinnor.

Festmarsch
för piano af *Gustaf Hägg.*
Denna vackra och ståtliga marsch finnes nu att tillgå i godtköpsupplaga à
50 öre.
Svensk Musiktidnings förlag.

Eleganta Permar
till Svensk Musiktidning finnas till salu à ***2 kronor*** hos P. Herzog, Malmskilnadsgatan 54.

J. LUDV. OHLSON
STOCKHOLM
16 Regeringsgatan 16
Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för Instrumentens bestånd.
Obs.! **Hufvuddepot** för **Blüthners** verldsberömda Flyglar, samt **Rönischs & Steinweg Nachfolgers** utmärkta Pianinos.

Svensk Musiktidning

utkommer 1898 efter samma plan som förut, innehållande ***populär läsning i musikaliska ämnen, porträtter*** *med* ***biografier*** *och* ***musikbilaga.*** *Tidningen utgifves såsom förut två gånger i månaden (utom juli—aug., »den döda säsongen») till ett pris af* ***5 kronor*** *pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å* ***Expeditionen, Kungstensgatan 56,*** *3 tr., i* ***bok-*** *och* ***musikhandeln,*** *å posten och tidningskontor.* ***I landsorten*** *prenumereras bäst å* ***posten.***

OBS. Äldre årgångar
af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris (endast kontant) å expeditionen.

Innehåll: Leonard Borwick (med porträtt). — Från Kristina Nilssons barndom och första ungdom. (Tillägg till biografien i förra numret). — † Anders Willman (med porträtt). — Följetong: En olycksfågel bland operakomponister af M. Steuer. — Från scenen och konsertsalen. — Från in- och utlandet. — Dödsfall. — Annonser.

Stockholm, Kôersners Boktryckeri-Aktiebolag, 1898.